

Vergaderjaar 1983–1984

18 323

Verruiming van de regeling inzake voorlopige teruggaaf van belastingen en enige andere wijzigingen

Nr. 6

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 15 juni 1984

I. Inleiding

Met vreugde heb ik kennis genomen van de instemming van de fracties van het C.D.A., de V.V.D., D'66 en de R.P.F. met dit wetsvoorstel. Met de leden van de fractie van de V.V.D. ben ik van mening dat van de voorgestelde maatregelen een positief effect mag worden verwacht voor de verhouding tussen belastingplichtige en fiscus. Ik deel hun opvatting dat een zo spoedig mogelijke teruggaaf van belastinggelden, waar belastingplichtigen recht op hebben, zonder twijfel rechtvaardig genoemd kan worden.

De leden van de fractie van D'66 zijn van mening dat het wetsontwerp tegemoet komt aan een veel geuite maatschappelijke wens. Indien een teruggaaf van belastingen te lang duurt, leidt dit naar hun oordeel tot een vaak terechte irritatie bij de belastingplichtigen. Vervroeging van deze teruggaaf door middel van een negatieve voorlopige aanslag biedt hiervoor naar hun oordeel een redelijke oplossing. Deze mening onderschrijf ik. Invoering van de instrumenten negatieve voorlopige aanslag en voorlopige teruggaaf bij achterwaartse verliesverrekening maakt het mogelijk, vooruitlopend op de definitieve besluitvorming door de inspecteur, de belastingplichtige bij vertraging reeds eerder over de naar verwachting aan hem toekomende middelen te laten beschikken. Hieraan bestaat, zoals in de memorie van toelichting beschreven, vooral behoefte in het geval de inspecteur door bepaalde omstandigheden voor zijn besluitvorming meer tijd dan normaal nodig heeft. Zoals ook al in de memorie van toelichting is vermeld, blijft het streven erop gericht zoveel mogelijk posten binnen korte termijn definitief af te handelen en voor die gevallen waarin dit niet tijdig lukt een voorziening te treffen. Voor deze voorziening worden in het wetsontwerp de genoemde instrumenten voorgesteld, waarbij het wettelijke systeem overigens zoveel mogelijk in stand blijft.

II. Negatieve voorlopige aanslag

De leden van de fractie van het C.D.A. vragen of ontwikkelingen in de automatisering de voorgestelde voorrangregeling in feite overbodig zouden kunnen maken. Voorlopig lijkt mij dit niet het geval. Door automatisering zal binnen het geldende wettelijke systeem de afhandeling wel versneld kunnen worden. Een voorrangregeling blijft echter noodzakelijk

omdat het ook dan naar mijn mening geboden zal blijven de posten met een verwachte teruggaaf eerder te behandelen dan de overige. Of alle nu geldende voorwaarden in dezelfde vorm gehandhaafd zullen blijven, zal te zijner tijd nader kunnen worden gezien. In dit verband vragen deze leden in welke mate de teruggaaf van belastingen zou kunnen worden bespoedigd indien ten gevolge van automatisering de loonbelastingkaarten niet meer met de hand bij de aangiftebiljetten behoeven te worden gevoegd. Ik merk daarover op dat de door deze leden bedoelde automatisering op basis van invoering van het zogenaamde fi-nummer zal leiden tot een versnelling in de afhandeling van de aanslagregeling. In welke mate de voorrangsposten hiervan zullen profiteren, is op dit moment nog niet te zeggen. Met betrekking tot de vraag van deze leden in dit verband of bij de formulering van het aan artikel 8 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen toe te voegen nieuwe derde lid in voldoende mate rekening is gehouden met het eventuele gebruik van de zogenaamde personal computer, zij geantwoord dat zulks het geval is; indien de belastingplichtige over apparatuur en programmering beschikt die het hem mogelijk maken het nieuwe, speciaal voor dit doel ontworpen, K-biljet met behulp van deze apparatuur in te vullen, kan hij daarvan gebruik maken.

In het wetsontwerp wordt voorgesteld voor de negatieve voorlopige aanslag in de wet een ruim geformuleerde bepaling op te nemen. De leden van de fractie van het C.D.A. stemmen met dit voorstel in en vragen zich af aan welke verdere toepassingen in de toekomst wordt gedacht. In de memorie van toelichting heb ik al aangegeven dat voor de toekomst in de inkomstenbelasting ook aan buitenlandse belastingplichtigen zou kunnen worden gedacht. Ook stel ik me voor dat een negatieve voorlopige aanslag zal kunnen worden vastgesteld bij niet-voorrangsposten, waar wel een teruggaaf in de verwachting ligt. Dit kan bij voorbeeld het geval zijn bij belastingplichtigen die zijn vergeten om voorrang te vragen of die hun biljet niet tijdig hebben ingediend enz. Het lijkt me echter juist nu eerst alleen met de echte voorrangsposten ervaring op te doen en pas na evaluatie daarvan eventueel tot toepassing op ruimere schaal over te gaan.

De leden van deze fractie vragen voorts of een belastingplichtige die aan alle voorwaarden van de nieuwe voorrangsregeling heeft voldaan erop kan rekenen dat een negatieve voorlopige aanslag wordt ontvangen, indien de inspecteur er niet in slaagt de voorrangspost tijdig af te doen. Een dergelijke garantie is inderdaad de bedoeling van de nieuwe voorrangsregeling. Indien dit wetsontwerp spoedig doch in ieder geval voor 1 oktober van dit jaar kracht van wet verkrijgt, zullen de desbetreffende belastingplichtigen die voor 1 april hun aangifte hebben ingediend uiterlijk op 30 november van dit jaar hun teruggaaf hebben ontvangen, zo niet definitief dan met behulp van negatieve voorlopige aanslag.

De leden van de fractie van de V.V.D. zien gaarne een concrete uiteenzetting van de nadere regels die zullen worden gesteld voor het beperken van een teruggaaf met behulp van een negatieve voorlopige aanslag in de gevallen dat een belastingplichtige in de voorafgaande jaren een niet bedoelde toepassing heeft uitgelokt. Deze nadere regels zullen een uitwerking bevatten van het in de wet op te nemen begrip «ingeval het bedrag waarop de aanslag vermoedelijk zal worden vastgesteld, negatief is dan wel minder bedraagt dan de voorheffingen». Voorshands bestaat het voornemen niet meer voor te schrijven dan dat de inspecteur bij de vaststelling van een negatieve voorlopige aanslag uitgaat van het bedrag dat zonder die voorlopige aanslag vermoedelijk bij de definitieve aanslag zou worden teruggegeven. De bepaling van dit vermoedelijke bedrag zal slechts door een marginale beoordeling van de in de aangifte vermelde gegevens kunnen gebeuren. Blijkt achteraf dat dezelfde belastingplichtige twee jaren achter elkaar zijn aangifte zo heeft ingevuld dat daar een veel te hoge voorlopige teruggaaf is uit voortgevloeid, dan zal de inspecteur bij de globale beoordeling van het daaropvolgende jaar met deze ervaringen rekening houden. Ook in deze gevallen blijft derhalve het recht op een

voorlopige teruggaaf volledig overeind; hetzelfde geldt voor de termijn-garantie indien aan de voorwaarden voor de voorrangregeling wordt voldaan. Alleen bij de voorlopige beoordeling van de hoogte van het terug te geven bedrag zal de inspecteur, mijns inziens ook in het belang van de belastingplichtige, zoveel mogelijk vooruit moeten lopen op de definitieve aanslag. Niemans er is bij gebaat als bij de definitieve aanslag keer op keer een te hoge voorlopige teruggaaf moet worden verrekend, zodat een eerder teruggegeven bedrag weer moet worden ingevorderd.

Uit het vorenstaande zal het deze leden duidelijk zijn dat bij een voorlopige teruggaaf in verband met WIR-premies hetzelfde geldt. Indien de inspecteur reeds bij een globale beoordeling eraan twijfelt of een belastingplichtige recht heeft op de gevraagde WIR-premies, zal hij deze niet voorlopig uitkeren. Zou hij dat wél doen, dan stemt hij de voorlopige aanslag niet af op het bedrag waarop de definitieve aanslag vermoedelijk zal worden vastgesteld. De voorgestelde wettekst schrijft dit echter wel voor. Bij de voorlopige aanslag gaat het immers alleen om een vervroeging van het moment van teruggaaf. Dit is niet anders in het geval ten gevolge van WIR-premies eerder betaalde inkomstenbelasting wordt teruggevraagd of, indien geen belasting is verschuldigd, wordt verzocht om een aanslag met een negatief bedrag. Het komt mij voor dat beide gevallen gelijk moeten worden behandeld. De ondernemer is er in beide situaties bij gebaat zo snel mogelijk over zijn WIR-premies te beschikken. Het moet dan echter wel om een reële claim gaan.

Over een passage op blz. 8 van de memorie van toelichting vragen de leden van de fractie van de V.V.D. om een nadere toelichting. Het betreft de passage waarin wordt opgemerkt dat de wetgever er bij voorheffingen van is uitgegaan dat de belastingplichtige een vermindering of teruggaaf moet vragen over het tijdvak, waarin deze worden of zijn ingehouden; daaraan is toegevoegd dat belastingplichtigen om uiteenlopende redenen van deze regelingen geen gebruik maken en dat deze regelingen ook niet voor alle gevallen uitkomst bieden. Ik zal dit verduidelijken met een voorbeeld uit de loonbelasting. Zoals is opgemerkt in de memorie van toelichting is in artikel 30 van de Wet op de loonbelasting 1964 een regeling opgenomen die het mogelijk maakt met behulp van een zogenaamde verminderingsbeschikking bij de inhouding van loonbelasting rekening te houden met bepaalde persoonlijke aftrekposten. Zonder zo'n regeling zouden deze aftrekbare bedragen alleen maar via een aanslag inkomstenbelasting tot vermindering van belasting kunnen leiden. Genoemde regeling voorziet echter niet in alle mogelijke situaties waarmee in de inkomstenbelasting rekening kan worden gehouden. Zo ontbreekt bij voorbeeld een regeling voor per saldo negatieve inkomsten uit vermogen. Voor het meest voorkomende geval, namelijk rente-aftrek voor een eigen woning, is hiervoor wel bij openbare ministeriële aanschrijving een regeling getroffen. Daarmee wordt bereikt dat bij bijna alle belastingplichtigen niet meer aan loonbelasting hoeft te worden ingehouden dan na afloop van het jaar aan inkomstenbelasting blijkt verschuldigd te zijn. Indien een belastingplichtige echter niet om zo'n verminderingsbeschikking vraagt, wordt, gerelateerd aan de uiteindelijk verschuldigde inkomstenbelasting, te veel loonbelasting ingehouden. Een andere mogelijkheid is dat een belastingplichtige zijn verzoek om vermindering pas zo laat indient, dat na afgifte van de beschikking nog maar één of enkele loontijdvakken in het verschiep liggen. In dat geval kan de vermindering soms niet meer volledig tot haar recht komen. Indien namelijk over de komende loontijdvakken zonder de vermindering in totaal al minder belasting verschuldigd zou zijn dan het bedrag van de vermindering, kan deze vermindering immers niet meer volledig worden geëffectueerd. Het komt mij voor dat door deze wettelijke regeling, inclusief de ministeriële aanvulling daarop, in voldoende mate wordt bereikt dat aan loonbelasting niet meer hoeft te worden ingehouden dan over hetzelfde jaar uiteindelijk aan inkomstenbelasting verschuldigd blijkt te zijn.

Op de vraag van de leden van de fractie van D'66 naar het aantal voorrangsposten over de jaren 1981 en 1982 dat nu nog niet is afgedaan, kan ik antwoorden dat thans alle voorrangsposten inkomstenbelasting en premieheffing volksverzekeringen over die jaren zijn geregeld. Verder vragen deze leden nog bij welk deel van de aangiftebiljetten inkomstenbelasting en vennootschapsbelasting waarbij om voorrang wordt verzocht, het niet lukt afdoening in het jaar van indiening te realiseren. De meest recente cijfers die mij ter beschikking staan betreffen het belastingjaar 1982. Voor de inkomstenbelasting ging het daarbij om 1 740 000 aangiftebiljetten. Hiervan was op 31 december 1983 in 1 725 000 gevallen de teruggaaf verleend; dit komt neer op ruim 99%. Het restant is in de eerste maanden van dit jaar afgehandeld. Bij de vennootschapsbelasting ligt het percentage lager. Van de voorrangsposten over 1982 was op 31 december 1983 bijna 60% afgehandeld. Het betreft hier nagenoeg uitsluitend aangiften waarbij om een negatieve aanslag in verband met WIR-premie wordt gevraagd. Ik merk hierbij op dat voor de vennootschapsbelasting de datum voor indiening van het aangiftebiljet in de regel drie maanden later ligt dan voor de inkomstenbelasting. Als datum voor de vennootschapsbelasting geldt immers in principe 1 juli van het jaar volgend op het belastingjaar, terwijl dit voor de inkomstenbelasting 1 april is. Verder is nog van belang dat bij de vennootschapsbelasting in relatief veel meer gevallen van de reeds bestaande regeling inzake de negatieve voorlopige aanslag voor grotere bedragen aan WIR-premies gebruik wordt gemaakt dan bij de inkomstenbelasting. Van de verzoeken die hierop betrekking hebben was in 1983 aan het eind van het jaar van indiening 98% afgewikkeld. Omdat het hierbij gaat om gevallen waarin uitstel is verleend voor het doen van aangifte, zijn deze niet bij de voorrangsposten meegeteld.

Bij hoeveel belastingplichtigen een voorlopige teruggaaf zal worden gegeven – dit ten antwoord op een volgende vraag van de leden van de fractie van D'66 – is op dit moment niet te overzien. Zoals ik in de memorie van toelichting heb beschreven, is het streven erop gericht zoveel mogelijk posten binnen de daarvoor gestelde termijn definitief af te wikkelen. De ervaring met het belastingjaar 1982 leert dat dit ook in de meeste gevallen lukt. Van bijvoeging van de jaaropgave loonbelasting bij de aangifte door de belastingplichtige zelf mag worden verwacht dat één maand eerder een overeenkomstig percentage zal worden gehaald, zodat een afdoening in twee fasen, eerst voorlopig en daarna definitief, naar verwachting in niet meer dan 1% van de gevallen nodig zal zijn.

De leden van de fractie van D'66 vragen welke voorwaarden gelden om in aanmerking te komen voor een negatieve voorlopige aanslag in het geval om verrekening van WIR-premies wordt gevraagd. Daar gelden – na aanvaarding van het wetsvoorstel – geen specifieke voorwaarden voor. Men moet aan de voor de voorrangregeling gestelde eisen voldoen. Eén van de voorwaarden voor de voorrangregeling is het doen van een goed verzorgde aangifte. Gaat het om de aangifte van een ondernemer die om WIR-premie verzoekt, dan kan hiervan alleen sprake zijn als de jaarstukken zijn bijgevoegd en in verband met de WIR-premie de daarvoor geldende bijlage met een overzicht van aanspraken op investeringsbijdragen en van desinvesteringsbetalingen tevens wordt meegezonden.

III. Voorlopige teruggaaf bij verliescompensatie

De leden van de fractie van de V.V.D. merken bij dit onderdeel van het wetsvoorstel op niet overtuigd te zijn door mijn argumentatie in het nader rapport waarbij ik de door de Raad van State in zijn advies gestelde vraag of tegen een voorlopige teruggaaf bezwaar kan worden gemaakt, ontkennend beantwoord. Het feit dat een besluit tot het verlenen van een voorlopige teruggaaf niet als een beschikking wordt aangeduid, leek de leden van genoemde fractie onvoldoende om aan te nemen dat artikel 23 van de Algemene wet inzake rijksbelasting in deze niet van toepassing is. Een

dergelijk besluit is naar hun oordeel immers materieel niet of nauwelijks van een beschikking te onderscheiden. Zij doen daarom de suggestie in de wet een bepaling op te nemen die uitdrukkelijk de mogelijkheid van bezwaar en beroep tegen een voorlopige teruggaaf uitsluit. Dit voorstel meen ik niet te kunnen overnemen. Het opnemen van een dergelijke bepaling in de wet zou een inbreuk betekenen op de nu geldende systematiek van de wet. Bij de herziening van de belastingwetgeving, die eind van de jaren vijftig met de totstandkoming van de Algemene wet inzake rijksbelastingen begon, is gekozen voor een systeem waarbij alleen rechtsmiddelen openstaan tegen bepaalde besluiten. De besluiten die in de belastingwet een beschikking worden genoemd, vormen daarvan een categorie. Besluiten die in de belastingwet niet met de term beschikking worden aangeduid, behoren daar niet toe, zonder dat dit bij de desbetreffende bepalingen in de wet wordt vermeld. Zouden we nu aan de bepalingen inzake de voorlopige teruggaaf uitdrukkelijk toevoegen dat bij een dergelijk besluit geen bezwaar en beroep mogelijk is, dan zou deze inbreuk op het tot nu toe gevolgde systeem wellicht bij andere, ook niet appellabele, besluiten de vraag doen rijzen of het ontbreken van een dergelijke toevoeging betekent dat toch wel bezwaar mogelijk is. Ik kies er daarom voor bij het bestaande systeem aan te sluiten en een dergelijke toevoeging niet in de wet op te nemen. Bovendien is de wetsgeschiedenis op dit punt volstrekt duidelijk.

Aan de leden van de fractie van de V.V.D. zij in dit verband toegegeven dat een besluit tot het verlenen van een voorlopige teruggaaf in administratiefrechtelijke zin een beschikking genoemd zou kunnen worden, maar met het bovenstaande hoop ik voldoende duidelijk te hebben gemaakt dat in het fiscale recht voor bezwaar en beroep het karakter van een besluit niet bepalend is. In zoverre wijkt het fiscale recht hier in belangrijke mate af van grote delen van het administratieve recht. Verder merk ik, wellicht ten overvloede, nog op dat een besluit tot voorlopige teruggaaf niet alleen formeel maar ook materieel belangrijke verschillen vertoont met de echte carry-backbeschikking. Zo kan bij voorbeeld een te hoge voorlopige teruggaaf worden hersteld zonder navorderingsaanslag en dus ook zonder de aanwezigheid van een nieuw feit. Redres vindt op z'n laatst plaats bij de definitieve beschikking waarmee de voorlopige teruggaaf wordt verrekend. Een ander punt van verschil is dat bij een voorlopige teruggaaf het belastbare inkomen van één of meer voorafgaande jaren, waarmee de verliesverrekening zal plaatsvinden, nog niet wordt verminderd. Deze vermindering vindt pas plaats bij de (definitieve) beschikking.

De leden van de fractie van de V.V.D. zijn voorshands niet overtuigd van de noodzaak bij voorlopige teruggaven de aangegeven verliezen voor niet meer dan 60% in aanmerking te nemen. Zij achten dit een inbreuk op de gewenste systematiek waarvoor naar hun oordeel zwaarwegende argumenten aanwezig dienen te zijn. Tevens vragen zij welk extra kaseffect zou optreden indien de verliezen volledig in aanmerking zouden worden genomen.

Zoals reeds in de brief van 16 september 1983 over een aantal fiscale maatregelen ten behoeve van het midden- en kleinbedrijf (kamerstuk 17 553, nr. 17) is meegedeeld, worden de budgettaire lasten in het geval de verliezen voor 100% in aanmerking worden genomen geschat op f 350 mln. Het extra kasbeslag ten opzichte van de voorgenomen regeling bedraagt derhalve ca. f 150 mln. De 60% vloeit onmiddellijk voort uit de beschikbare middelen ten behoeve van de lastenverlichtende maatregelen. Dat is mijns inziens een zwaarwegend argument. Daar komt bij dat het naar mijn oordeel ook om een andere reden verstandig kan zijn enigszins voorzichtig te beginnen met het verlenen van dergelijke voorlopige teruggaven. Een voorlopige teruggaaf wordt op basis van een marginale beoordeling verleend. Deze beoordeling zal door de gewenste snelheid niet al te grondig kunnen zijn. Om te voorkomen dat in de beginfase, wanneer met een dergelijke beoordeling nog geen ervaring is opgedaan, wellicht in

een aantal gevallen eerst te veel middelen aan belastingplichtigen wordt uitgekeerd, die dan later – wellicht met grote moeite – weer moeten worden ingevorderd, lijkt mij een zekere beperking bij de invoering van dit instrument ook gewenst. Anders dan deze leden veronderstellen, veroorzaakt zo'n beperking geen extra druk op de werkbelasting van de belastingdienst. Integendeel, een dergelijke verzwaring ligt naar mijn oordeel eerder voor de hand bij het direct ten volle in aanmerking nemen van de aangegeven verliezen. De definitieve carry-backbeschikkingen zullen immers toch altijd naderhand moeten worden vastgesteld. Leiden deze na verrekening van de voorlopige teruggaven tot een nog uit te keren bedrag, dan is daar op zich weinig extra werk mee gemoeid. Leiden deze echter tot een terug te vorderen bedrag – de kans daarop is bij een voorlopige teruggaaf tot 100% van het aangegeven verlies veel groter – dan kan daar heel wat meer werk, met name in de invorderingssfeer, mee zijn gemoeid.

In aansluiting op het hieraan voorafgaande kan ik de leden van de fractie van D'66 antwoorden dat in het kabinet het voornemen leeft het percentage van de voorlopige teruggave in aanmerking te nemen verliezen in komen jaren te verhogen. Dit zal in het kader van de beschikbare ruimte moeten worden afgewogen tegen andere mogelijke lastenverlichtende maatregelen ten behoeve van het bedrijfsleven.

De leden van de fractie van de R.P.F. hebben de voorgestelde beperking van in aanmerking te nemen verliezen tot 60% als enigzins onbevredigend ervaren. In verband hiermee vragen zij of het te verwachten inhaaleffect zou kunnen worden vermeden door de voorlopige teruggaaf niet bij alle aangegeven verliezen toe te passen doch slechts bij de aangiften over 1983 of over boekjaren die na 30 juni 1982 zijn aangevangen. Zij achten dit te verdedigen omdat de aangiften over eerdere jaren toch binnen afzienbare tijd definitief moeten zijn afgehandeld. Tevens vragen zij om een indicatie van het budgettaire gevolg van dit alternatief en of kan worden aangenomen dat de beperking tot 60% in 1985 niet meer zal gelden.

Voor het antwoord op deze laatste vraag meen ik te mogen volstaan met verwijzing naar mijn eerder in deze memorie gegeven antwoorden op gelijksoortige vragen van leden van de fractie van D'66 en van de fractie van de V.V.D. Het door de leden van de R.P.F.-fractie gepresenteerde alternatief spreekt mij niet aan, omdat – nog afgezien van de budgettaire consequenties – degenen die al lang op hun geld wachten alsdan nog meer geduld moeten hebben en degenen die recentelijk een verlies hebben geleden, snel zullen worden geholpen. Dit vind ik geen verbetering. Zouden na invoering van het instrument van de voorlopige teruggaaf alleen de verliezen vanaf 1983 (dan wel over boekjaren die na 30 juni 1982 zijn aangevangen (in aanmerking worden genomen en wel voor 100% in plaats van 60% dan is hiermee naar verwachting in 1984 een kasbeslag gemoeid van f 220 mln. en in 1985 van f 130 mln. Het voor toepassing van de regeling buiten beschouwing laten van verliezen die in 1982 en eerdere jaren zijn geleden, leidt derhalve budgettair gezien tot een spreiding van het optredende kaseffect over de jaren 1984 en 1985.

IV. Personele gevolgen

De leden van de fractie van de R.P.F. vragen een verklaring over de passage in de memorie van toelichting waarin wordt gezegd dat de invoering van de negatieve voorlopige aanslag niet tot een relevante grotere personeelsbehoefte bij de belastingdienst leidt. Deze raming moet worden gezien tegen de achtergrond van de nu voorgestelde toepassing van de negatieve voorlopige aanslag. Zoals al eerder in deze memorie van antwoord is opgemerkt, bedraagt het aantal gevallen waarin naar verwachting tot vaststelling van een negatieve voorlopige aanslag moet worden overgegaan, bij de nu voorgestelde toepassing, zo'n gerige omvang dat het

daarmee gemoede werk in principe binnen het huidige personeelsbestand moet kunnen worden opgevangen. Een enigszins nauwkeurige berekening van het aantal manjaren levert tegen de achtergrond van het aanwezige personeelsbestand een verwaarloosbaar getal op, mede omdat naar verwachting het aantal verzoeken om informatie hoe het met de verwachte teruggaaf staat, door de garantie dat deze uiterlijk binnen zeven maanden na indiening van de aangifte komt, zal afnemen.

V. Nota van wijziging

Bij deze memorie van antwoord is een nota van wijziging gevoegd die tot doel heeft enkele onjuistheden te herstellen.

De eerste wijziging betreft een verbetering in artikel III, onderdeel A.2., van het wetsontwerp. In dit onderdeel wordt het in het laatste lid van artikel 21 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 van overeenkomstige toepassing verklaarde vierde lid van artikel 52 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 vervangen door het vijfde lid van hetzelfde artikel. Door de wijziging die artikel II van het wetsontwerp in artikel 52 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 aanbrengt, had in onderdeel A.2. van artikel III van het wetsontwerp dit vierde lid moeten worden vervangen door zesde lid. Genoemd onderdeel wordt daarom in die zin aangepast.

De tweede wijziging is iets ingewikkelder doch evenmin van materiële aard. In het reeds door de Tweede Kamer der Staten-Generaal aanvaarde wetsontwerp tot afschaffing van de investeringstoelage voor grote projecten (kamerstuk 17 837) wordt in artikel II een wijziging aangebracht in artikel 16, tweede lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen. Deze wijziging gaat uit van de wettekst zoals die ten tijde van de indiening van genoemd wetsontwerp in 1983 leidde. Inmiddels is echter met ingang van 1 januari 1984 bij de zogenaamde Wet Tweeverdieners (Stb. 1983, 690) in artikel 16, tweede lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen een andere wijziging aangebracht. Door deze wijziging moet de redactie van artikel II van het wetsontwerp tot afschaffing van de investeringstoelage voor grote projecten worden aangepast. In de bijgevoegde nota van wijziging stel ik daarom een dergelijke aanpassing voor. Deze aanpassing maakt het noodzakelijk het artikel over de inwerkingtreding van het voorliggende voorstel van wet uit te breiden; deze uitbreiding is opgenomen in het nieuwe artikel VI, tweede lid. Ik heb deze wijziging in het nu voorliggende wetsontwerp opgenomen, omdat bij dit wetsontwerp ook een wijziging van artikel 16, tweede lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen wordt voorgesteld.

De staatssecretaris van Financiën,
H. E. Koning